Slags Selvstudium, ikke *Tid* til at læse de Bøger, jeg sendte dig, ikke *Tid* til at skrive de Breve, du havde Lyst til o. s. v. Jeg regnede nemlig som saa: 6 Timer til Skolearbejde, 2 Timer til Maaltider og disses Forberedelse, 1 Time til Spadsereture med Børnene, 2 Timer til at være hyggelig for Fru Svendsen i Familiens Skjød, det giver i alt 11 Timer, saa er der da endnu 3 Timer daglig til din egen Raadighed foruden Søndagene, hvis man regner Dagen til 14 Timer. Og saa var der desuden den Tid, du kunde spare fra Søvn m. m. mellem Kl. 10 Aften og Kl. 8 Morgen. Jeg forstaar imidlertid nu, at dette er at gjøre Regning uden Fru Svendsen, forstaar, at hun ikke vil lade sig nøje med de 9—10 Timer, du beredvillig stiller til hendes Raadighed. Trods alle de Omsvøb, hvormed du søger at dække hende, forstaar jeg, at hun helst vil eje din hele Tid, fra du staar op, til du gaar i Seng, saaledes at alle de Timer, du ikke anvender paa Børnene, skulle være til hendes Nytte og Fornøjelse. Du skal være underholdende for Gjæster om Eftermiddagen og hyggelig for Fruen om Aftenen — kort sagt: Lærerinde og Selskabsdame i én Person. Dette er nu i mine Øjne en aldeles urimelig Fordring, og kjendte jeg ikke din Kjærlighed til de Børn, du har faaet med at gjøre, og vidste jeg ikke, at det de fleste andre Steder gaar til paa samme Maade, saa vilde jeg ubetinget sige: rejs, saa snart du kan!

Men den Udbytten af en Privatlærerindes Tid til sidste Minut, som du lider under, er des værre saa almindelig, at du næppe vilde vinde ved at skifte Plads. Den bunder først og fremmest i en Egenkjærlighed hos dem, der holde Lærerinde, som vilde være utilgivelig, hvis den ikke ofte udsprang af en grænseløs Tankeløshed. Men den vinder sandelig ogsaa Kræfter ved den *utrolige Fejghed*, som saa mange unge Lærerinder ligge under for, naar det gjælder for dem at holde paa deres soleklare Ret. Hellere end at finde sig i de Ubehageligheder, der følge med en stilfærdig, men fast og sejg Kamp for Retten inden Husets Vægge, give I efter og fire Tomme for Tomme selv overfor de mest urimelige Fordringer, saa I til sidst maa sidde oppe om Natten blot for at faa Tid til at stoppe jeres Strømper.

Du taler om „den kjære Husfred“ og de Ofre, man maa bringe for den, taler om „den isnende Kulde“, du vilde komme